

2014. február 1. – szombat

A jelenések könyve 7,9-10: Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámlálni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltottak: "Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!"

A trónus előtt sokféle ember lesz jelen. Minden nemzet, törzs, nép, nyelv tagjai ott lehetnek. Nagy kegyelem ez. Mi sokszor úgy gondoljuk, hogy a magunk vallásán, népén, csoportján kívül mindenki téved, senki nem kellene ott legyen Isten országában. Jól mondta a múlt századi igehirdető, amikor ott leszek Isten országában, csodálkozni fogok, milyen sokan vannak olyanok, akiről azt gondoltam, hogy nem lesznek itt. Mi sokszor csoportosítunk, kirekesztés céljából, Isten befogadó, Ő minél több embert, minden embert üdvözíteni akar. Mi elképzelhetetlennek tartjuk néha azt, hogy együtt legyünk azokkal, akik az ellenfél csapat drukkerei, a másik politikai irányzat követői, esetleg ahhoz a nemzethez tartoznak, akik részéről sokat kellett szenvedjenek őseink, Isten viszont nem ilyen kategóriák szerint hívja el követőit. A „higgy az ÚR Jézus Krisztusban és üdvözülsz” lehetősége nincs ilyen kategóriákhoz kötve. Ott, Isten trónusa előtt együtt énekelnek Istent magasztaló éneket, kimondhatatlan és ma még elképzelhetetlen harmóniában teljesen eltérő zenei kultúrával rendelkező népek tagjai. Ma egyetlen kórusban nehéz lenne összehangolni egy néger, egy kínai és egy eszkimó hangszínét, az ÚR előtt mindez megtörténik majd. Mindenki fehér ruhában lesz, az ártatlanság, tisztaság szimbólumában, és egy akarattal, egy hangon magasztalja az URat. Próbáljuk meg elképzelni, hogy velünk, mellettünk lehet majd az ÚR előtt az, aki egészen más, mint mi, akivel ma nem szívesen lennénk együtt, sőt, abból nagy feszültség, harc lenne, ha találkoznánk, ott pedig testvérekként állunk az ÚR előtt. Ezt valljuk hitvallásunk szavaival is: Krisztus az egész emberi nemzetségből gyűjti seregét. Nagy kegyelem, hogy ennek a seregnek én is élő tagja lehetek, s az ÚR kegyelme által az is maradok.

2014. február 2. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 4,16: Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.

Isten gyermekeiként arra törekszünk, hogy lelkiekben minden nap megújuljunk, erősödjünk, hitben, kegyelemben növekedjünk, napról napra egy jobban tudjuk életünkkel Istent magasztalni, akaratát megvalósítani. De ugyancsak Isten gyermekeiként sokunknak, sokaknak nehéz csüggedés nélkül elfogadni azt, hogy külső emberünk megromol. Ebben óriási segítséget jelentett nekem még huszonéves koromban meghallani egy idős, de hiteles igehirdető bizonyágtételét, aki azt vallotta, hogy naponta hálát ad Istennek azért is, hogy a külső ember megromol. Azt köszönte meg, hogy az ÚR emlékeztette őt, látása, hallása, ereje gyengülése által arra, hogy földi feladata és pályafutása véges, egyre jobban közeledik Istenhez. Hálát adott naponta azért, hogy ereje fogyatkozásával nőtt bizonyossága és vágyakozása Isten országa iránt. Ha megtörténik, mert már megtörténik, hogy szemüveg nélkül nem sikerül elolvasni egy szöveget, hogy vissza kell kérdezzek, ha valaki halkán mond valamit, mindig eszembe jut a jó példa: hálát adni csüggedés helyett, mert közelebb van a üdvösség most, mint amikor hívókké lettünk.

2014. február 3. – hétfő

Apostolok cselekedetei 2,41: Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.

Akik kisebb közösségekben élünk, kissé furcsán érezzük magunkat, ha néhány száz emberrel együtt veszünk részt valamilyen rendezvényen. Nem egyszerű egy ilyen nagyobb találkozást megszervezni még ma sem, amikor a technika adta lehetőségek nagyon sokat segítenek. Milyen lehetett Jeruzsálemben, az első pünkösd? Több ezer ember hallgatta az ígét. Kihangosítás nem volt, így a jó visszhang mellett bizonyára szükség volt a távolabb levőknek továbbmondani az elhangzottakat. Aztán mintegy háromezren csatlakoztak az apostolokhoz. Ha csak minden tízedik embernek voltak még kérdései, azt sem lehetett egykönnyen megválaszolni. Aztán hogyan tovább? Legtöbben egy-két nap múlva hazautaztak, s szükségük lehetett még egy kis eligazításra, hiszen hazautazva megszakadt az egymással való kapcsolatuk. A háromezer ember sorsát, hitéletének fejlődését, avagy hanyatlását történetírók nem követték, nem is lehetett volna, csak Isten tudja, hogyan alakult mindenkinek az élete. Az egyház megalakult, s ha lassan is, de erősödni kezdett, a pünkösd kezdetnek volt folytatása, gyümölcse, következménye. Ma már legalább havonta adódnak alkalmak az együttlétre, a közösség gyakorlására, az egymás hite általi épülésre. Adj a ÚR, hogy minden alkalomnak legyen áldása, gyümölcse, növekedjen ma is Isten gyermekeinek közössége, erősödjön mindenkinek a hite, Isten szolgálatára való elkötelezése.

2014. február 4. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 46,10: Előre megmondtam a jövődöt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik.

Népuralmi rendszerekben a többség dönti el, kit helyez olyan tisztségbe, ahonnan majd a közösség ügyeit intézze a megfelelő személy. Amikor olyan személy kerül vezetői helyzetbe, akit oda megfelelőnek, alázatosnak, önzetlennek, a többség javáért áldozatot is vállaló embernek ismerünk, jó reménységgel vagyunk afelől, hogy minden a jó irányba fog haladni. Megtörténik azonban, nem is ritkán, hogy a magunk véleménye nem egyezik a többségével, ilyenkor aggodalommal tekintünk azokra, akiknek hatalom adatik. Minél nagyobb hatalma van valakinek, minél többet tud ezzel cselekedni, annál fontosabb, hogy ne akarjon senkinek rosszat, ne legyen önző, személyválogató. Isten azt mondja az igében, hogy Ő bármit megtehet. Olyan nagy az Ő hatalma, hogy nincs számára lehetetlen, sem hatalmasabb Nála, aki megállíthatná akaratának megvalósításában. Mennyire fontos, hogy mi tudjuk, Isten maga a szeretet, mindaz, amit tervez, és amit cselekszik, szeretetből fakad. Azt is fontos megjegyezni, hogy hatalma által azt munkálja, hogy mindaz, ami velünk történik, az javunkra válik, mert Isten javunkra fordítja még a rosszat is. Ezeket elgondolva, még nagyobb bizalommal, békeséggel mondhatjuk: legyen meg az ÚR akarata.

2014. február 5. – szerda

Mózes második könyve 23,1: Hazug hírt ne terjessz!

Egyértelmű, világos parancsot fogalmaz meg az ige, amit ma nem tartunk be és még ezt is képesek vagyunk elhomályosítani, kimagyarázni. A sajtó jó része, legyen az írott vagy

virtuális, híreket továbbít, siker és a jelentős jövedelem ma már sajnos nem a hitelességen múlik, hanem sokszor a gyorsaságon. Ha elsők között adnak tovább egy hírt, arra sokan felfigyelnek, s általában nincs idő ellenőrizni a hitelességet, inkább bevállalják azt is, hogy hamis hír továbbítása esetén lesz majd valamilyen helyreigazítás. Mindezt tudjuk a sajtóról, és ritkán figyeljük meg önmagunk életében. Mi is továbbítunk híreket, s bizony nem mindig szűrjük meg azokat, nem érünk rá, vagy elfelejtjük megkérdezni, hogy vajon amit mondok, az igaz, szükséges és építő-e. És ahogyan szánalmas a sajtóban olvasni a helyreigazításokat, még sajnálatosabb hallani néha a mi magyarázkodásunkat, mentegőzésünket. Néha már eleve azzal kezdjük, hogy „nem tudom igaz-e, én is csak úgy hallottam, de ha van benne valami igazság, akkor elég komoly a dolog, s csak azért mondom el”, s mindezekkel elismerjük, hogy fogalmunk sincs az igazságról, de mi akarjuk továbbadni elsőként a nem ellenőrzött információt. Az apostol arra szólít az Újszövetségben, hogy még gondolkodni is arról gondolkodjunk, ami igaz, tiszta, kedves, jó hírű, és azt is mondja, hogy intsük egymást zsoltárokkal, dicséretekkel. A mai igét önmagam részére így fordítanám le: nem az a feladatod, hogy híreket terjessz, hiszen nehéz azt kinyomozni, mi a hamis, és mi igaz. Akkor mondd tovább bármit, ha az igaz, valóban szükséges, építő, Isten dicsőségét szolgálja.

2014. február 6. – csütörtök

Jakab levele 2,8: Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: "Szeresd felebarátodat, mint magadat!" - helyesen cselekesztek.

Isten törvényeit embernek tökéletesen megtartani nem lehet, az Isten Fia viszont tökéletesen betöltötte e Törvény egészét. Isten irántunk való elvárását Krisztus két parancsolatba foglalta össze, ezek Isten és felebarátunk szeretetéről szólnak. Jól tudjuk, hogy a magunk erejével ezeknek sem tudunk engedelmeskedni, az apostol viszont arról beszél, hogy ha betöltjük a törvényt, ami arra enged következtetni, hogy nem lehetetlen a törvény betöltése. Természetesen, Isten Lelkének segítségével, a Tőle kapott erővel tudunk szeretni, tetszése szerint élni. Kedvessé, betöltésre kívánatosá teszi Jakab apostol a krisztusi parancsot, amikor azt királyi törvénynek nevezi. Mi sokszor azt gondoljuk, hogy a törvények nem vonatkoznak a királyokra, ők minden kötelezettségtől mentesek, az apostol szerint viszont még a királyoknak is szól a szeretet parancsa. S milyen kiváltság, hogy URunk olyat kér tőlünk, ami a legelőkelőbbekre is érvényes. A szeretet parancsának engedelmeskedve a legfőbb parancsot teljesítjük, s ugyanakkor a legcsodálatosabb lehetőséget használjuk ki. Szeretve felebarátainkat előkelők gyülekezetének válunk tagjaivá, királyokkal, Isten minden királyi gyermekével, s ami a legfontosabb, a királyok Királyával tartozunk egy közösségbe. Legyünk ezen közösség tagjai ma is.

2014. február 7. – péntek

A zsoltárok könyve 20,8: Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét.

Valóban nem csak büszke lehetett az a nép, mely lovakkal és harci kocsikkal rendelkezett, hanem biztonságban is érezhette magát, ezek birtoklása szinte a legyőzhetetlenséggel volt egyenlő. Ma sem különböző a helyzet. Egyik ember a hatalommal, befolyással dicsekszik,

mások a vagyonukban bíznak, úgy gondolják, hogy ezek árnyékában biztonságban van az életük. Isten gyermekeinek közössége nem igazán tartozott a nagyok, a hatalmasok közé, nem igazán dicsekedhetett földi eszközökkel, kincsekkel, melyek biztonságot jelentettek volna. Illetve, amikor ezekkel rendelkezett néha, olyankor eltávolodott Istentől. Isten gyermekeinek közössége mégis mindig biztonságban tudhatta életét, s ma is félelem nélkül és tekint a jövő felé, mert az Úrban bízunk, az Ő Nevét hívja segítségül, a hatalmas Isten kezében tudja életét és sorsát. Amikor harci kocsikat, lovakat és lovasokat látott maga és a város körül a próféta szolgája, s ezektől megrémült, akkor Isten megnyitotta szemét a mennyei világ valóságának észlelésére, s kimondta, hogy többen vannak velünk, mint ellenünk. Ma sincs veszélyben az életünk, akkor sem, amikor gonosz szándék, akarát vesz körül, s esetleg fenyegetőzik a maga hatalmával, erejével, mert tudjuk, Isten velünk van, mi Isten Nevével dicsekszünk, az Ő hatalmát és gondviselését hirdetjük. Ő legyen ma is a mi oltalmunk és erősségünk.

2014. február 8. – szombat

Márk evangéliuma 1,35: Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

Jézus Krisztus az Atya közösségében kezdte a napot, korán hajnalban imádkozott. Érdekes azon is elgondolkozni, miért ment lakatlan helyre imádkozni az ÚR. Külső zaj nem igazán fenyegette abban az időben, reggel nem kellett arra számítani, hogy autók dudálnak, rádiókat indítanak be, egyéb zajokkal vonják el figyelmét az imától, ahogyan az ma sokszor történik. A legtöbb, ami megtörténhetett, az, hogy ébredni kezdenek az emberek, tanítványai, és esetleg beszélgetni kezdenek. Azon gondolkozzunk, az imádságnak mikor van a megfelelő ideje és hol van a megfelelő helye. Azon túl, hogy elménkben mindig igyekszünk az Úrral kapcsolatban maradni, még munka közben, vagy ha az utcán megyünk is szívünkben Őt dicsérjük, Vele „beszélgetünk”, szükségünk van arra, hogy elkülönített ideje és megfelelő helye is legyen az imádságnak. Az ige alapján, és sok istenfélő ember bizonyága szerint a legmegfelelőbb idő a reggel. A legmegfelelőbb helyet magunknak kell megtalálni. Nem valószínű, hogy lakatlan helyre kellene, vagy tudnánk elvonulni, de azt mindenki tudja, hol a legkevésbé valószínű, hogy megzavarhatják áhítatos csendjét. Az Úrral való közösségre megfelelő időt és helyet keresni az imádság komolyan vételéhez, megszenteléséhez tartozik, annak fontosságára mutat életünkben. Ne legyünk ebben felületesek, könnyelműek, hiszen a mindennapi imádság, Isten magasztalása és segítségül hívása által töltjük be hivatásunkat, ez által kapunk vezetést, áldást életünkre.

2014. február 9. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 8,35: Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

Többször körbejárta már a világhálót az ismert történet, mely szerint fegyveresek rohannak be egy templomba, s azt mondják, akinek drága az élete, meneküljön, majd miután alig marad pár ember, odaszólnak a lelkésznek: megszabadultunk a képmutatóktól, kezdheti az istentiszteletet. A történet kitalált, a mondanivalója azonban elgondolkoztat. Szavakban, elméletben sokan adnánk életünket is Krisztusért, ahogyan erre Péter is fogadkozott, a valóságban sajnos sokszor a legkisebb megaláztatást, veszteséget sem vagyunk hajlandók elhordozni, mindent megteszünk ezek elkerülésére, vagy visszafizetésére. Érdemes az ige minden szavát sorra vennünk, s mindenikkel kapcsolatosan feltenni két kérdést: ezt már elhordoztam-e Krisztusért, ebben mennyit lennék hajlandó Érté valóban elhordozni. S minden kérdésre adott felelet után, s a mai elmélkedés után még egyszer jusson eszünkbe, hogy az apostol ebben az igében nem óhajt fogalmaz meg, hanem költői kérdésként, amire mindenki számára egyértelmű a válasz, fogalmazza meg: mindezek közül bármi el tudna minket választani Krisztustól? Egyértelműen nem. Nem kívánjuk egyiket sem, de bármi jönne is, tudjuk, hogy az Úrtól minket nem lehet elválasztani. Legyen mindezért áldott az Ő Neve.

2014. február 10. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 40,26: Tekintetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni.

Mi emberek büszkéek vagyunk arra, amit elődeink alkottak, szívesen dicsekszünk azzal is, amit gyermekeink, unokáink valósítanak meg, és most ez nem jelent önhittséget, öndicsőítést, hanem a lehető legpozitívabb értelemben, egészséges, józan büszkeséget, dicsekvést. Ha valakinek szülei, nagyszülei maradandók alkottak, a közösséget szolgálták, azt el lehet mondani, még az Írás is arra biztat, hogy kövessük azt, amit elődeink hitben cselekedtek. Ilyen értelemben a keresztyén ember bármerre jár, bárhova néz, mindig büszke lehet, elmondhatja, mindezt az én hatalmas Istenem alkotta, a mindenható Isten hozta létre, és Ő az, aki mindezekre gondot visel, irányítja és felügyeli ezeket. Égen, földön, föld alatt, bárhova tekintünk, minden az Ő kezének munkáját hirdeti. És mindenkinek engedelmeskednek Neki, a csillagok járásától a tenger hullámainak irányáig mindent az Ő hatalma irányít. Amikor emberi alkotásokat csodálunk, eszünkbe szokott jutni az alkotó, megdicsérvük, értékeljük munkáját. Mennyei Atyánk teremtői munkáját, gondviselését is meg lehet köszönni naponta, méltó arra az ÚR, hogy Őt mindenkor magasztaljuk csodálatos alkotásaiért, mindazért, ami minket körülvesz, égen és földön hirdelve az ÚR hatalmát, dicsőségét.

2014. február 11. – kedd

János evangéliuma 7,37: Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: "Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!"

Próbáljuk meg elképzelni azt, hogy ott voltunk az ünnepi sokaságban, amikor Jézus ezeket a szavakat mondta. Ünnepelni mentünk az ország egyetlen templomába, elvégezni a vallásos szertartásokat. A fővárosban töltött idő alatt hallottunk a prófétáról, akinek szavait sokan

idézük, tetteiről, csodáiról beszélnek az emberek. De nem csak Róla hallottunk, hanem a templomba Őt is hallottuk prédikálni, Isten Országának dolgait hirdetni. Az ünnep lassan eltelik, igyekszünk minél többet megjegyezni, hogy magunkkal vihezzük a Jézus szavait, tanítását. Valahogy annak az ideje érkezett el, mint amikor mai istentiszteleten a lelkész már a prédikáció főbb pontjait foglalja össze, s mi a perselypénzt kezdjük keresni, gondolataink pedig már az otthoni feladatok felé fordulnak. Az ünnep végén azonban Jézus nem az eddigi tanítást foglalja össze, hanem egy személyes hívást intéz hallgatói felé: aki szomjazik, menjen Hozzá. A samáriai asszony sem értette az ÚR szavait, amikor az élő vízről beszélt, Nikodémus is visszakérdezett az újjászületéssel kapcsolatosan, s lehet, hogy mi sem értettük volna első hallásra az ÚR szavait. Akár kérhettük volna a vizet a meleg miatti szomjúság oltására, vagy lehet, hogy másokkal együtt magyarázatot kértünk volna a Mestertől. Így vagy úgy, előbb vagy utóbb megértettük volna, s megértjük ma is, hogy mire hív minket az ÚR, mi is az a víz, amit Ő kínál mindazoknak, akik lelki szomjjal elfogadják hívását. A kérdés mindössze az, hogy miután világossá válik, hogy Jézus Krisztus hívása mit jelent, mit teszünk. Nem lehet egyszerűen megjegyezni, hazavinni, továbbadni, mint szép, érdekes üzenetet, hanem, ahogyan minden földi hívásra, felkérésre, erre is igennel, avagy nemmel szükséges válaszolni. Te mit válaszolsz, én lelkem?

2014. február 12. – szerda

Pál levele az efézusiakhoz 5,15-16: Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.

Amikor az alkalmas idő jó kihasználására gondolok, még soha nem történt meg, hogy elégedett lettem volna, hogy ne jutott volna eszembe sok haszontalanul eltöltött perc és óra, melyeket minden nap elvesztegetek. Legtöbbször azt is eldöntöm, hogy ha nem is sikerül egyszerre teljesen megváltozni, és az ajándékba kapott idő minden percét bölcsen, Isten akarata szerint megélni és kihasználni, de legalább jobban törekszem erre. Tudatosan igyekszem felismerni és elismerni, mi az, ami leginkább leköt, figyelmemet, időmet, néha erőmet emészt, anélkül, hogy valamilyen eredménye, áldása lenne, s az ilyen foglalatosságot próbálom kiiktatni a mindennapok programjából, nem mindig sikerrel. Pedig tudom, mindnyájan tudjuk, hogy az idők mennyire gonoszak, mennyire hiábavaló a mai világ kínálatának nagy része, mennyire elvon Istentől az is, ami ártatlannak látszik. Tudom, tudjuk, hogy Isten előtt felelősséggel tatózunk nem csak tetteinkért, beszédünkért és gondolatainkért, hanem az el nem mondott szavakért, meg nem cselekedetekért tettekért is. Istenünk, kérünk, könyörülj rajtunk, add, URunk, hogy a mai nap legyen egy csodálatos alkalom arra, hogy felismerjük, milyen sok mindent készítettél nekünk, nem kell pillanatra sem hiábavalóságokkal foglalkozzunk, add, hogy a nap végén gyönyörködni tudjunk abban, amit az idő bölcs kihasználásával, segítségeddel megtehattunk. Segíts, URunk, hogy ne csak egy napon történjen így, hanem taníts minket minden nap bölcsen élni, vigyázva, az alkalmas időt kihasználva.

2014. február 13. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 8,21: A teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Isten nem akarja kikapcsolni gondolkodásunkat, de nem is ígérte azt, hogy mindig mindent meg fogunk érteni. Vannak olyan bibliai ígéretek, melyek megértésére, mikéntjének megmagyarázására nem képes az ember, mert azok meghaladják képességeinket, nem a mai világ törvényei szerint fognak megtörténni. Mégis bekövetkeznek, megtörténnék, számunkra ma még érthetetlen módon. Akkor most döntsük el, melyik a részünkről értelmes magatartás, kutatni, keresni a kikutathatatlant, elképzeléseket fogalmazni meg, vagy pedig elfogadni Isten titkait, és örvendezni azon, hogy mindaz, amit az ÚR mond, meg fog történni? Isten bűn nélkülinek teremtette az embert, a világot, a halál pedig akkor jött be a világba, amikor az első ember elkövette a bűnt. Ma nem tudjuk elképzelni az akkori állapotokat, hiszen halál, elmúlás nélküli életet a tudósok sem tudnak leírni. Isten azt ígéri, hogy eljön az idő, amikor a világ ismét megszabadul a romlandóságtól. Ezt az állítást lehet cáfolni, lehet próbálkozni, s ennek lehetőségeit fejtegetni, mellette és ellene érvelni, de ez nem biztos, hogy áldásos lesz. Sokkal hasznosabb, ha megköszönjük Istennek, hogy Ő egy ma még elképzelhetetlenül szép, tökéletes, bűn és halál, elmúlás nélküli világot készít a mai megromlott helyett. Hálát adhatunk Neki azért, hogy gyermekei vagyunk, s már elkezdtük ízlelni a dicsőséges szabadság kezdetét életünkben.

2014. február 14. – péntek

Zakariás próféta könyve 12,10: Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét.

Nagyon szép ez az igé, de miről is szól, mit is jelent? Akik nem jönnek a közösségbe, úgy érezhetik, hogy ezek vallásos kifejezések, amiket nem értenek, nem is kutatják mélyebben értelmüket. Mi, akik igével és igéből élünk, hallgatjuk az igé magyarázatát a közösségben, ismerjük ezeket a kifejezéseket, s talán meg is szoktuk azt, hogy a templomban más szavakat használunk, s lehet, épp ezért nem gondoljuk tovább az üzenetet. Szép kifejezések, bólogatunk, jólesik egyebet is hallani, mint azt, amit a média, meg a világ ont felénk szüntelen, de féltő, hogy megelégszünk azzal hogy a templomban, a gyülekezetben más az atmoszféra, más szavakat használunk, kicsit más mindenkinek a viselkedése, s ennyi néha elég is nekünk, nem érezzük annak szükségét, hogy tovább gondoljuk az igé üzenetét. Ezért szolt így a bevezető kérdés: mit is jelent az igé? Isten kiárasztja népére a könyörület lelkét, vagyis Isten könyörül rajtuk, vagy népének ad könyörületes lelket, esetleg mindkettő, mert ez a kettő együtt jár, egyikből következik a másik? Isten kiárasztja rájuk a könyörgés lelkét, azaz Ő tanít meg imádkozni, Ő indít az imádatra, könyörgésre, ez a Lélek mutatja meg, mit, mikor les hogyan kell és lehet kérnünk? E nélkül a lélek nélkül mi az, amit mi könyörgésnek nevezünk? Érdemes ezeket a kérdéseket tovább gondolni, érdemes nem csak pünkösdkor, hanem mindenkor így imádkozni: jövel, szent Lélek!

2014. február 15. – szombat

Péter első levele 5,2: Legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen.

Mindkét lelkülettel találkozhatunk Isten nyájának legeltetői között, ki ne ismerne olyan presbitereket, lelki vezetőket, akik inkább azt keresik, hogy hol mennyit lehet nyereszkedni,

de hála legyen Istennek ismerünk sok olyan áldott szolgát is, akik valóban készségesen, önként szolgálnak Isten gyülekezeteiben. Jó az, ha nem másokat figyelgetünk, bírálgatunk, minősítünk, hanem önmagunk készülünk fel az állandó kísértés ellen, nehogy elkényelmesedjen bennünk a magunkról vallott nemes vélemény, s épp ezáltal térítsen el minket az ellenség az önkéntes, készséges szolgálattól. Mert fennáll annak a veszélye, hogy valaki önként szolgál, örömmel és készségesen végzi feladatait, de látva mások módszereit, esetleg lehetőséget kapva egy kis nyereszkedésre, megtántorodjon hitében. És nem kizárt az sem, hogy az, aki önként és örömmel indult valamilyen szolgálatba, egy idő után belefárad, vagy megkeseredik, de más lehetőségek híján kényszerből végzi tovább azt, amit valamikor önként kezdett el. Istenem, segíts, hogy ellenállhassak minden kísértésnek, mely nyereséggel kecsegtetve Tőled és feladatomtól távolítana el. Emlékeztess arra szüntelen, URam, hogy nem magammal kell foglalkozzam, a magam képességeivel, fáradsággal vagy kilátástalansággal, hanem a Tőled kapott feladatot kell a Tőled jövő erővel és bölcsességgel elvégeznem, erre szükséges figyelnem, ezzel akarok törődni.

2014. február 16. – vasárnap

Jóel próféta könyve 3,5: Megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét.

Legtöbb ember nem érzi szükségét annak, hogy segítségük hívja az URat, mert úgy gondolja, hogy nincs miből, vagy mitől szabadulást kérjen. Az ellenség egyik legveszélyesebb módszere ez, úgy tartja megkötözve az embereket, hogy közben elhiteti velük, hogy minden a legnagyobb rendben van az életükben, nincs szükségük Istenre, szabadításra, változásra. Hitvalló őseink a Szentírás alapján hirdették, hogy hitéletünk első állomása az, amikor felismerjük, milyen nagy a bűnünk, milyen állapotban vagyunk, ahhoz képest amire Isten rendelt, és amivé Ő tehetne. A második lépés pedig az, hogy megértjük, mi módon szabadulhatunk ki a bűn állapotából. Talán általánosan igaz, hogy mindenki, miután felismeri valóságos állapotát, első sorban önmaga akar szabadulni, segíteni próbál magán, első kérdése, mit tegyek. Előbb-utóbb azonban eljut oda, hogy nem lehet magamon segíteni, kívülről, vagy pontosabban felülről jövő segítségre szorulok. Aki ebben a helyzetben igazat ad Istennek, elfogadja a mai ígét, melynek üzenete sokszor olvasható a Bibliában, s ezek alapján Istentől kér segítséget, az megmenekül. *Jöjj, szabadíts meg, óh, kegyes Isten, a nyomorúságból, vedd el a rosszat, bűneink átkát, ments ki a kínokból.*

2014. február 17. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 5,25: Bűneitek miatt elmaradnak ezek, vétkeitek miatt elestek e javaktól!

Isten tavaszi és őszi esőt, aratásra megfelelő időt ígért népének, de ígéreteit nem válthatja valóra a nép bűnei miatt. Amikor Isten népe idegen isteneknek mutat be áldozatot, azok segítségét kéri, Isten nem adhatja többé áldását rájuk, hiszen Ő nem kényszerít senkit a Vele való közösségre. Ha másoktól vársz segítséget, akkor azok segítsenek rajtad. Hamar kiderül, hogy a bálványok nem istenek, nem tudnak segíteni, hiszen nincs életük, így a nép magára

marad, segítség, áldás nélkül. Ma nem nevezzük istennek, de mindennél jobban bíznak emberek milliói a tudományban, vagy inkább abban, amit tudománynak neveznek. Annyival rosszabb a helyzet a bibliai időknél, hogy az Istentől elforduló, mindent tudományosan megmagyarázni igyekvő ember segítséget eleve nem is vár senkitől, mindent véletlenek sorozatának gondol, semminek nincs célja, értelme, sokszor még magyarázata sem. Ha eső esik, vagy éppenséggel szárazság van, az a természet működésének véletlenszerű eredménye, legfeljebb előre ki lehet számítani, hogy milyen időjárás valószínű. A legmodernebb eszközökkel rendelkező ember még ma sem tudja viszont kiszámítani, mikor lesz nagyobb szárazság, vagy túl bőséges eső, még ma is akkor kezdenek a bajokról hírt adni, amikor azok már jó ideje elkezdődtek. Isten gyermekei nem tagadják, hogy a természet jól meghatározott törvények szerint működik, de azt is tudjuk, ki alkotta ezeket a törvényeket, és Ki az, aki kezében tartja minden dolgok irányítását. Ma is hisszük, hogy eső és aszály, jó egészség és betegség, minden Isten atyai tanácsából és akaratából jön. Ő gondoskodik mindennapi kenyerünkről, és Ő használhatja fel a földi körülmények alakulását arra, hogy valamire tanítson, vagy figyelmeztessen. Mi mindennap Tőle kérjük a kenyeret, az esőt, az aratás idejét, a tavaszt, és minden mást, ezekért hálát is mondunk Istenünknek.

2014. február 18. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 53,6: Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.

Nem igazán szeretjük elismerni, hogy ebben is igaza van a Bibliának, mi Isten nélkül csak tévelyegni tudunk. Már csak az egyházak tartják azt igaznak, hogy az ember alapvetően nem jó, hanem bűnben születik, de még az egyházak között is akadnak kivételek. Isten kijelentése szerint viszont mi mindnyájan bűnösök voltunk, és Isten kijelentése nem téved, mivel maga az ÚR alkotott minket. A Biblia azt is mondja, hogy az bűn, ha a magunk útját járjuk, mert Istennek terve van az életünkkel s Ő azért adta életünket, hogy az Ő akaratára szerint éljünk, hiszen ez a legjobb számunkra is. Igen nagy általánosságban elfogadott az a nézet is, hogy teljesen ártatlan az olyan ember, aki a maga útját járja, saját elgondolása szerint él, és közben nem árt senkinek, nem tesz rosszat, nem bántja embertársait. Az is elfogadhatatlan emberi értelmünk számára, hogy valakinek a bűnéért más valaki szenvedje el a büntetést. Íme, e rövid igeversben háromszor is el kell döntenünk, hogy kinek hiszünk. Az ember ártatlannak születik, csendesen éli a maga ártatlan életét, nem érdemel büntetést, sőt, inkább jutalmat, ezt gondolja legtöbb ember ma. Isten azt mondja, hogy bűnben születünk, ha mi szabjuk meg, hogyan éljünk, az is helytelen, sőt, bűnös életmód lesz, de Ő bűneinkért nem minket küld a kárhozatra, hanem az Egyszülött Fia hordozta el a büntetést, minket pedig Őérte igaznak nyilvánít mennyei Atyánk. Én Istennek hiszek, Neki köszönöm meg, hogy könyörült rajtam, Krisztusnak adok hálát, hogy szenvedése árán életet nyerhettem. Te kinek hiszel?

2014. február 19. – szerda

Jeremiás próféta könyve 2,21: Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint igazán valódi magot. Hogyan változtál át idegen szőlőtő vad hajtásává?

Ha maga Isten is csodálkozik, akkor mit mondjunk mi? Nyilván Isten nem úgy csodálkozik, hogy nem gondolta volna, vagy nem érti, hogyan történhetett, hanem az Ő csodálkozása inkább azt jelenti, hogy ámul, elgondolkodik azon, mennyire gyarló is lehet az ember, csodálkozásával inkább a mi figyelmünket szeretné felkelteni és arra irányítani, hogy legyünk még éberebbek, mert íme, a legkülönbekkel is megtörténhet az, ami a választott néppel. Lehet, hogy ha mástól hallottam volna, kételkedem, de sajnos, nem is egyszer volt alkalmam hallani embereket, akik azért érezték magukat biztonságban, még az üdvösségük felől is, mert elődeik istenfélő emberek voltak. Mondják ma is emberek, hogy őket Isten kell segítse, mert a nagyapjuk gondnok volt, szüleik sokat segítettek egy templom építésekor, és ehhez hasonló okokat sorolnak, amiért ők Istennek tetsző emberek. Igaz, a világban is találkozunk ezzel a gondolkodással, ha valaki nagy ember, magas beosztásban levő tisztviselő gyermeke, már származása miatt is úgy érzi sokszor, hogy jár neki a megkülönböztetett figyelem. Az ige szerint sajnos még a jó mag is elkorcsosodhat néha, nem elég a származás, eredet, hanem sok mindenre van még szükség ahhoz, hogy megfelelő legyen majd a gyümölcshozam és a minőség. Ne nyugodjam bele semmilyen szinten abba, ha jó az indulás, hanem maradjak éber, engedelmes, Istenre figyelő és Neki engedelmeskedő gyermeke, hogy a jó mag mindig meghozhassa a jó, Isten dicsőítő gyümölcsöt.

2014. február 20. – csütörtök

A zsoltárok könyve 71,18: Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.

Elkerülhetetlenül telik mindenki számára az idő, s ha csak nem szólít el mennyei Atyánk korábban, közeledünk az időskor felé. Elég eltérő módon viszonyulunk ehhez. Sokan nem akarnak tudomást szerezni az idő múlásáról, s bár érzik, hogy erejük fogy, sok minden megváltozik, igyeksenek a látszatot tartani, hogy ők nem változnak, nem öregednek. Néha eléggé sajnálatos dolgokat is tesznek ennek érdekében. Mások elkeserednek, bármikor, bárkivel is találkoznak, mindig amiatt siránkoznak, hogy nem képesek megtenni azt, amit annak előtte, hogy milyen gyengék, erőtlenek, mennyire értelmetlennek látják már az életüket. Elgondolkozhatunk azon, hogy ha már nem tud valaki dolgozni, eredményes munkát kifejtteni, akkor értelmetlennek látja életét, nem-e azt jelenti, hogy addig is a munka volt életének értelme. Sokan tudatosan készülnek a nyugdíjas évekre, tervezgetik, hogy végre lesz idejük pihenni, olvasni, az unokákkal foglalkozni, esetleg tudnak majd kirándulni, vagy jókat sétálni. A zsoltáros azt tervezi, hogy késő vénségéig hirdetni fogja Isten hatalmát, nagy tetteiről beszél majd a következő nemzedéknek, s ehhez kér erőt a Mindenhatótól. Ez nem azonos, sőt, nagyon távol van attól a gondolkozástól, mely szerint sokan azt mondják, nincs időm Istenre, de majd, ha nyugdíjas leszek, eljárak templomba. A zsoltáros most is hirdeti az URat, és arra készül, azért imádkozik, hogy erre képes legyen élete végéig. Közel van már, esetleg benne is van valaki az idős korban, vagy még nagyon távolinak tűnik, jó az, ha már most is ehhez kérünk erőt, bölcsességet Istentől, hogy minden korban hirdetni tudjuk felségét, s ez a vágy, törekvés megmaradjon szívünkben mindaddig, amíg élünk.

2014. február 21. – péntek

Lukács evangéliuma 24,15-16: Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt.

Kivel ne történt volna meg, hogy szüksége volt egy szerszámra, és nem találta, ezért bosszankodva próbálkozott nélküle valamit elvégezni, majd, ha nagy nehezen sikerült, újra bosszankodva fedezte fel, hogy a szerszám ott volt előtte, csak nem vette észre, vagy nem jó helyen kereste. Ott van az, mivel gyorsan és eredményesen lehetne megoldani valamit, de mivel nem találjuk, nehezen, több idő alatt fáradunk a megoldásért, ami nem is biztos, hogy sikerül. Lelki értelemben ez sokkal gyakrabban fordul elő, mint gondolnánk. Megváltónk azt ígérte, hogy velünk marad minden nap, Ő soha nincs távol tőlünk. Mi, sajnos, mégis nagyon sokszor törekszünk Nélküle megoldani dolgokat, elvégezni feladatokat. Ez néha sokkal több fáradsággal és hosszabb idő alatt sikerül, és legtöbbször csak részlegesen, vagy inkább egyáltalán nem úgy, ahogyan azt az ÚR segítségével lehetett volna. Tudjuk, ezek a vándorok akkor ismerték fel, hogy maga Jézus volt velük az úton, amikor már nem csak egymással beszélgettek és vitatkoztak, hanem rátekintettek Jézusra, aki a vacsoránál megtörte a kenyeret. Erre van szükségünk. Ne csak önmagunkkal foglalkozzunk, beszélgessünk s panaszkodjunk, míg az élet útján haladunk előre, hanem a magunk bajától, gondolataitól emeljük tekintetünket arra a Jézusra, aki ott van velünk, Aki elkísér minket, Akinek van Szava, megoldása, kegyelme és áldása életünk minden helyzetében. Ő ma is velünk van, mellettünk van, megszólítható, követhető, ma is szeretné felnyitni lelki látásunkat. *Vezess, Jézusunk, s Véled indulunk, küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne Téged.*

2014. február 22. – szombat

A zsoltárok könyve 142,6: Hozzád kiáltok, URam, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén.

Talán nem érthető első olvasásra ez az ige, érdemes kissé elgondolkodni azon, mit is jelenthet, hogy az ÚR a zsoltáros öröksége, osztályrésze. Nem kicsi kérdés az, hogy mit öröklünk szüleinktől, nagyszüleinktől, adott esetben fontos kiinduló tőkét jelenthet jelentősebb értékek megöröklése. De ugyanígy, vagy talán sokkal jobban is, megalapozhatja életünket az, ha örökségünk lelki- szellemi, ha példaképeink lehettek elődeink, hitük, hitből fakadó életvitelük követendő példává vált a következő nemzedékek számára. Gondoljunk egy nehéz helyzetre, valamilyen harcra, amit meg kellett harcoljunk, akár betegség, akár szegénység, esetleg gyász, de lehet az kivettség, hitünk miatti gúnyolódás, és sok minden még. Ha van anyagi örökségünk, tudjuk, pénzzel néhány dolgot el lehet intézni, de nem mindent. Ha van erkölcsi örökség, példakép, az segíthet abban, hogy becsületesen, tisztességgel küzdjünk, bármilyen nehézség vagy kísértés érne is. Ezt a sort viszont nem lehet úgy folytatni, hogy ha örököltünk hitet, mert azt nem lehet szüleinktől, emberektől örökölni. A hit Isten ajándéka, de hit által ismerhetem fel és fogadhatom el, hogy az én örökségem nem csak anyagi, erkölcsi, hanem az én örökségem maga az ÚR. Ő a legnagyobb ajándéka életemnek, az Ő jelenléte a legfontosabb tény minden helyzetben, az Ő gondviselése jelenti a biztos megmaradást, győzelmet. Én nem csak szüleim gyermeke vagyok, aki tőlük kaptam néhány földi értéket és sok lelki-szellemi, erkölcsi értéket, hanem mennyei Atyám gyermeke is vagyok, aki Tőle kaptam a legnagyobb osztályrészt, Őt magát, szent Fia által. Mondhatom, igen gazdag örökségem van. Áldott legyen mindezért az Ő Neve.

2014. február 23. – vasárnap

A zsoltárok könyve 34,20: Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az Úr.

Ha én fogalmaztam volna meg a zsoltárverset, valószínű, hogy valahogy így írtam volna: sok bajból kiment az ÚR. Ez a kijelentés is igaz, csak némi hiányosság fedezhető fel benne, ha összevetjük azzal, ami a Bibliában áll. Saját megfogalmazásomban is ott van, hogy Isten gyermekeit is érhetik bajok, de még nincs meg az a szilárd meggyőződés, hogy Isten mindenikből kiment, hanem csak annyit írnék le magamtól, hogy sokszor megszabadít. Isten gyermeke sokszor tapasztalhatja az ÚR szabadítását, erejét, kegyelmét, nehéz helyzetekben is átéli az Ő gondviselését, és mindez igaz, de nincs benne az, hogy kivétel nélkül mindig. Ha azt mondanám, hogy mindig, nem lennék őszinte, mert néha úgy érzem, elmarad ez a kimentés. A zsoltáros azonban bizonyára nem önmagára nézett, nem aszerint fogalmazta meg ezt a bizonyágtételt, ahogyan én tettem volna, amit maga tapasztalt, amit saját kérése, vágya, akarata szerint látott Isten segítségével teljesedni. A zsoltáros bizonyára hitben írja ezeket, Isten szemszögéből látja a segítséget, az ÚR akarata és célja a fontosabb, s nem a maga elgondolása szerinti szabadítás. Aztán a magam fogalmazta mondatban az van, hogy a bajokból sokszor kiment az ÚR, de elhagytam az elejét a zsoltárversnek, mert olyan nehéz elfogadni, hogy az igazat is sok baj éri. Nem vagyunk büntelenekek, tökéletesek és igazak, de mégis csak Isten gyermekei vagyunk, és noha valljuk, hogy Isten a próbákkal is a hitünket erősíti, mégis annyira szeretném, s talán így is igaz, annyira szeretném, hogy ne érjem minket olyan sok baj. Ezeket átgondolva hálát adok Istennek, hogy nem úgy került bele ez az ige a Bibliába, ahogyan mi emberek fogalmaznánk azt meg, ahogyan néha még Isten gyermekei is látják életüket, a bajokat, küzdelmeket. Hála legyen Istennek, hogy ezt a zsoltárt is az Ő Lelke ihlette, Isten akarata szerint fogalmazta meg a szerző, és igazságként áll előttünk, hogy megtanuljunk így gondolkodni, Isten szerint, és így imádkozni: sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az ÚR!

2014. február 24. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 4,22-23: Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott, újuljatok meg lelketekben és elmétekben.

Világos az igéből, és világos az élettapasztalataink alapján is, hogy változásra, megújulásra van szükségünk. De eszünkbe jut az is, hogy a próféta szerint a párdúc nem változtathatja meg a faltjait, s így mi sem tudunk saját erőnkől ilyen lényeges változást végrehajtani. Nem, nem tudjuk levetni az ó embert, nem tudjuk megtagadni előbbi gondolkozásmódunkat, nem változtathatjuk meg érzéseinket saját erőnkkel, bármennyire is szeretnénk azt. Akkor az apostol miért írja ezeket a gyülekezetnek? Gondoljunk arra, ha a hatóság arra szólítana, hogy az új törvények értelmében szereljünk magasabb villámhárítót házunk tetejére, vagy emeljük meg fél méterrel a kéményt. Nem gondolna arra senki, hogy ezt a magunk erejével kell végrehajtsuk, hanem megfelelő szakember segítségét kérnénk. Amikor meglenne a tervezett munka, mégis sokan úgy számolnának be erről, hogy én engedelmeskedtem a felszólításnak, megemeltem a kéményt. Szükségünk van arra, hogy a régi természetet levessük, megtagadjuk, megújuljunk lelkünkben, gondolkozásmódunkban, de ezt nem egymagunk érjük el, hanem Isten segítségét kérjük, várjuk, hogy sikerüljön. Nem mi újítjuk meg önmagunkat, hanem Isten Lelke végzi el bennünk ezt a csodát, mi felismerjük, hogy ez szükséges, kérjük hozzá Isten

segítségét, és elfogadjuk a Lélek megújító erejét, áldását, munkáját életünkben. *Óh, jöjj, élő Lélek, hadd támadjon élet.*

2014. február 25. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 1, 17: A mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt.

Egyértelmű, világos tanítás ez, mindössze arra van szükségünk, hogy elfogadjuk, s az apostol szavai szerint imádkozzunk. Istent megismerni csak a Lélek által lehet, mondja Pál, s ezt az igazságot felismerve és elfogadva megváltozik az istenkeresésünk. Nem a sok tudomány, doktori fokozat a garanciája Isten megismerésének, és nem is az, hogy valaki nagyon akarja, de még az is kevés, hogy ha az ember a legjobb tanítást nyújtó gyülekezetet keresi fel. Mindezek szükségesek, hasznosak, de Istent megismerni csak az Ő Lelke által lehet, és az Ő Lelke nem csak a tanult, vagy bizonyos közösségbe járó emberek életében munkálkodik. Pál imádkozik a gyülekezetekért, hogy az ÚR ajándékozza meg azokat az Ő Lelkével, s ezáltal megismerjék Istent, s nekünk is ez az egyetlen utunk az ÚR ismeretére, így imádkozunk, kérünk kell a Lélek eljövetelét, munkálkodását. Ma már az általános kultúra része a vallás, és sajnos, vannak emberek, akik eszerint ismerik a Bibliát, egyesek még sokkal jobban, mint mi, mégsem Isten gyermekei, nincs bűnbánat szívükben, nem hisznek az üdvösségben. Kevés az ismeret. Amikor valakinek életében Isten a Lélek által munkálkodik, nagyon gyakran az történik, hogy nem kap új ismereteket, hanem az addigi tudása minősül át az embernek, s már nem csak tudományos igazságként, vagy cáfolandó tételként olvassa az Írást, hanem igévé lesz számára, Isten beszédeként olvassa és fogadja azt. Imádkozzunk azért, hogy ne csak a ige hirdettessék közösségeinkben, hanem a Lélek munkálkodjon a közösségben és minden egyes szívben.

2014. február 26. – szerda

Sámuel első könyve 2,10: Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.

Sámuel édesanyja, Anna imádságából van a mai igevers, melyet akár prófétai imának is nevezhetünk. Anna gyermeket kért és kapott az Úrtól, fölöttébb nagy az öröme, Isten áldását köszöni meg ebben a dicsőítésben. Amikor Isten gyermekei az URat magasztalják, akkor ennek a magasztalásnak részese Isten Lelke is. Anna nem csak annyit mond, hogy milyen jó, hogy nem maradt meddő, nagy hála van szívében, ajkán Isten ajándékáért, hanem dicséretében prófétál is. Amikor ez az ima elhangzik, a választott népnek még soha nem volt, most sincs királya. Később, amikor Anna gyermeke, Sámuel próféta lesz, akkor tőle kéri, hogy imádkozzon Istenhez, kérjen királyt Izráelnek. Anna tehát nem egy létező király hatalmáról énekel, hanem arról az erőről és hatalomról, mellyel Isten a későbbi királyokat fogja megajándékozni. Sőt, ebben a hálaéneken, dicsőítésben csodálatos bizonyágtételt is olvasunk Isten hatalmáról, tetteiről. Adja az ÚR, hogy minden imánkban, hálaadásunkban ott legyen az Ő Lelke, s ne csak a magunk örömét fejezzük ki, hanem hirdessük az ÚR nagy tetteit, dicsőségét.

2014. február 27. – csütörtök

**Mózes ötödik könyve 30,19: Előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot.
Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!**

Isten Mózes által vezette népét negyven éven keresztül. Tűz és felhőoszlop járt a nép előtt, amerre az vezette őket, ők követték az irányt, amikor megáll a tűz és felhőoszlop, a nép sem ment tovább. Mikor azonban megérkeznek az Ígéret Földjére, nincs szükségük többé arra, hogy valaki mutassa nekik az irányt, hiszen nem kell tovább vándoroljanak. Ez viszont nem jelenti azt, hogy Istenre sincs többé szükségük, hiszen a vezetés nem csak a menetelés idejét és irányát jelenti, hanem Isten vezetése megmutatja, hogy mit vár el Isten népétől, hogyan kell élnenek ahhoz, hogy Isten gondviselése áldásai tovább is ott legyenek mindennapjaikban. Ez az élet útja, amit az ÚR Mózes által népe elé helyez, mint lehetőséget, de nem kényszeríti őket ennek elfogadására. Ha viszont nem kíván ez a nép Isten akarata szerint élni, az a halál és az átok útja, Isten ezt is elmondja népének, hogy mi történik, ha így kívánnak élni. De rögtön hozzá teszi, válaszd azért az életet. Két lehetőség áll előtted, és az ÚR megengedte neked, hogy eldöntsd, miként szeretnél élni, azt is becsületesen elmondja, melyik életmódnak mi lesz a következménye. De Isten nagyon szeretné, ha az élet útját választanád, hiszen az ÚR öröme az, ha gondod viselheti, ha megáldhat téged. Az ÚR ma is ezt szeretné, ha népe az élet útját választaná, ha e földi életben is Vele közösségben élnénk, és az örök életben is Vele lennénk, a tökéletes boldogságban. Válaszd hát az életet, válaszd Isten közösségét.

2014. február 28. – péntek

**Sámuel első könyve 24,20: Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára?
Jóval fizessen neked az Úr azért, amit ma tettél velem!**

Nemrég mondta valaki, hogy szerinte a hitélet legnehezebb próbája a megbocsátás. Mindennél nehezebb, mondta, hogy ne csak kijelentsük, hogy megbocsátunk, hanem megbocsássunk, sőt, el is felejtjük azt, amiért megbocsátottunk, ne emlegessük többé, de még ha az illetővel találkozunk se jusson eszünkbe a már megbocsátott bántás. Rövid beszélgetésünkön arra jutottunk, hogy ez emberi erővel nem is lehetséges, és mégsem lehetetlen, épp ebben látszik Isten segítsége, jelenléte, áldása, hogy képessé tesz arra, amire nem lennénk azok magunktól. Saul Dávidot üldözi, egész hadsereggel, azért, hogy megölje őt. Dávidnak alkalma lenne Saul életére törni, de ő az ÚR felkentjét tiszteli mégis üldözőjében, s nem bántja a királyt. Saul pedig, becsületére, elismeri, hogy kiszolgáltató volt, Dávidnak oka lett volna őt megölni, nem természetes az, ahogyan Dávid nem él a lehetőséggel. Nem természetes az, ahogyan Isten gyermekei sokszor viselkednek, a világ számára érthetetlen, megmagyarázhatatlan. Talán ebben is sokszor példát kellene mutassunk, hogy nem élünk a lehetőséggel akkor, amikor alkalmunk lenne a rosszat visszafizetni, megbosszulni, hanem ilyenkor is erőt kérünk és kapunk az Úrtól, a megbocsátásra, a krisztusi magatartásra.